

**Verloren in Oorlogsleed
bommen in de
wieringermeerdijk**

Verloren in Oorlogsleed

Samson Spin

1^e druk mei 2017

Colofon

Uitgeverij Sapakara
Copyright © 2017 Samson Spin
Contact: info@samsonspin.nl
Auteur: Samson Spin
Omslagontwerp: fabster
Vormgeving binnenwerk: fabster

Tekstcorrectie: Peter Kanters – De Schrijfdokter
info@deschrijfdokter.com

ISBN 9789402162554
NUR 337 – Oorlogs- en verzetsroman

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUDSOPGAVE

HOOFDSTUK 1 – BOERIN MARTINE	7
HOOFDSTUK 2 – DUBBELE MOORD	22
HOOFDSTUK 3 – PRECISIE VAN DE SPITFIRE.....	37
HOOFDSTUK 4 – HET NUT VAN EEN GIERPUT	53
HOOFDSTUK 5 – LIEFDE IN DUITSE HANDEN	69
HOOFDSTUK 6 – OPERATIE POLITIEBUREAU	85
HOOFDSTUK 7 – MISLUKTE AVANCES IN DE NACHT....	100
HOOFDSTUK 8 – DE LAATSTE STUIPTREKKINGEN.....	116
HOOFDSTUK 9 – ZIJN ZE NU ECHT WEG?	131
HOOFDSTUK 10 – IN LIEFDES DUBIO	145
HOOFDSTUK 11 – EINDELIJK WRAAK	161
HOOFDSTUK 12 – TRAGIEK IN HET KWADRAAT	177

Hoofdstuk 1 – Boerin Martine

De horizon was op zo'n vijf kilometer te zien. Het zicht was vrij, er was alleen maar grasland voor hem met hier en daar een brede of smalle sloot waar rietsigaren in stonden te wiegen in de zachte wind.

Het is eind 1943 in de Wieringermeerpolder, bijna op de meest noordoostelijke punt.

De man waar dit verhaal over gaat is een slanke, knappe, donker ogende man met bijna zwart haar. Hij mag dan een mooi smoeltje hebben, maar dat maakt hem niet minder gevaarlijk want deze man - Martin Dekker - is het hoofd van de verzetsgroep Noordwest. De Duitsers zitten al heel lang achter deze man aan maar grip kunnen ze niet op hem krijgen. Hij is dan weer gesignaleerd in IJmuiden, dan weer in Den Helder. Hij verplaatst zich als een geest, onzichtbaar en ongrijpbaar zo lijkt het. Zeker van zichzelf kijkt hij om zich heen om te zien of er ergens gevaar dreigt. Maar hij is helemaal alleen als hij gaat zitten aan de kant van de brede sloot. Plotseling schrikt hij op omdat aan de zuidelijke horizon een stip in de lucht snel steeds groter wordt.

'Verdomme, een ME 109.'

Een Duits jachtvliegtuig komt met grote snelheid op hem aangevlogen, en als het vliegtuig dichterbij is verstoep hij zich niet maar gaat hij staan zwaaien met zijn armen en brengt de piloot de Hitlergroet, in de hoop dat deze hem niet als vijand zou herkennen. En het werkt! De piloot van het grijszwarte vliegtuig wiebelt met de vleugels in plaats van dat hij het vuur opent op de man in het veld. Wat Martin niet weet is dat de piloot doorgeeft aan de basis dat er in de noordoostelijke polder een kennelijk verdwaalde man aan het zwerven is. Want niet lang daarna keert het toestel om en vliegt vlak langs Martin, zo dichtbij dat Martin kan zien dat de piloot een snor heeft en een leren pet op heeft. De man in het vliegtuig zwaait vriendelijk naar hem. Hij weet niet dat er al een auto met soldaten onderweg is om hem op te pakken. Martin voelt dat zijn rug nat

wordt en zijn voorhoofd nu ook. Het zweet breekt hem uit aan alle kanten, hij weet dat hij is gezien en is herkend. Als het vliegtuig omhoogklimt richting het zuiden weet Martin dat alleen een wonder hem kan redden. Hij haalt zijn rugzak van zijn schouders en kijkt erin en ziet dat hij slechts één echte vriend heeft, namelijk zijn kleine revolver met trommel en daarin zes patronen.

‘Ik laat me niet pakken, ik schiet mijzelf liever dood dan in de handen van die honden te vallen.’

Hij herinnert zich hoe een bekende van hem gemarteld was. De bekende was een man uit zijn straat die de SS uit huis gehaald had en net zolang martelde dat zijn hart het begaf voordat hij zou doorslaan. Zij hadden lucifers onder zijn nagels gedaan en aangestoken en met een ijspriet in zijn knieën gestoken. Maar hij had niets gezegd. Gelukkig, want deze dappere man had heel het verzetswerk van Noordwest Nederland kunnen verraden. Ze hadden zijn lijk gewoon op straat gedumpt omdat ze heel erg kwaad waren op de beul die deze belangrijke informant om het leven gebracht had. Hij nam zich voor het niet zover te laten komen, nooit. Hij kijkt op zijn horloge en ziet dat het nu precies twee uur is en probeert gedachteloos verder te lopen naar het noorden. En inderdaad, er gebeurt niets. Geen vrachtwagens aan de horizon helemaal niets, alleen het zingen van de kieviten, grutto's en niet te vergeten de leeuwerik die hoog in de lucht als een kleine donkergrijze stip haar hoogste lied zingt over de weiden van het land, gewikkeld in die vreselijke Tweede Wereldoorlog.

Als hij een uur verder aan de rand van de polder komt ziet hij tussen hoge bomen beschut een boerderij liggen.

‘Ik hoop dat er goede Hollanders wonen, denkt hij. Ik kan niet anders dan erheen gaan, ik barst van de honger en heb dorst, vreselijke dorst,’ vertelt hij tegen zichzelf.

Als hij dicht bij de grote boerderij komt ziet hij de boerin die de was ophangt aan de waslijnen. Ook ziet hij de grote witte lakens op het bleekveld liggen te drogen in de warme zon. Het lijkt bijna op een normaal tafereel, zonder oorlog en zonder die verrekte Duitsers. Hij ziet geen boer en ook geen lange Jaegeronderbroeken die boerenmannen in die tijd vaak

droegen. Alleen beddengoed en vrouwenkleding hing aan de waslijn.

‘Ik moet eerst het mijne hiervan weten, ik vertrouw het niet,’ zegt Martin tegen zichzelf.

Maar op het boerenerf zijn verder geen mensen, laat staan de vijand. Er is alleen die vrouw, rode krullen en net niet slank. Hij schat haar ongeveer dertig jaar oud. Ze is kort van stuk, hij schat één meter zeventig met een smalle taille en brede heupen. Hij bekijkt haar vanuit het bosschage aan de zijkant van het huis en ze is zich niet bewust van zijn aanwezigheid want ze neuriet een liedje dat klinkt als het Wilhelmus.

Een echte Hollandse, bedenkt hij en hij fluit zacht tussen zijn tanden en ze reageert een beetje geschrokken. Hij wenkt haar en ze loopt naar hem toe en hij ziet dat haar wangen vuurrood zijn van angst.

‘Wees niet bang mevrouw, ik blijf niet. Ik wil alleen vragen of u wat te eten heeft en wat te drinken, ik heb de hele dag nog niet gegeten of gedronken.’

Hij kijkt naar het mooie gezicht van de vrouw die nu op zo’n vier meter voor hem staat.

‘Als je mij geen kwaad doet, mag je mee naar binnen. Ik ben alleen, mijn man is naar Den Helder en komt vanavond pas laat terug. Wij zijn heel verschillend, want hij is vóór de Duitsers ik ben tégen de bezetter.’

‘Maar je kan hier niet blijven, dat is te gevaarlijk. Beloof je mij dat?’

‘Dat beloof ik,’ zegt hij en Martin komt uit de bosjes en kijkt schichtig om zich heen.

Ze glimlacht naar hem. Mooie man, denkt ze en ze loopt heupwiegend voor hem uit het grote huis binnen via de zijdeur. Ze loopt de keuken binnen waar een grote ruwhouten tafel staat met daaromheen zes stoelen. Hij schrikt als hij een foto aan de muur ziet van de man die heel Europa in de brand stak, Adolf Hitler.

‘Let er maar niet op hoor, mijn man is zo. Hij is wél fan van die engerd maar een kindje bij mij maken, ho maar.’

Ze loopt naar het fornuis waar een grote koffiekkan op staat en ze schenkt voor hen beiden een grote mok koffie in. Met een

pollepel doet ze er een grote schep volle melk in waar een vel opdrijft.

‘Suiker?’ vraagt ze met een glimlach.

‘Als mijn man niet zo pro-Duits was hadden wij nu dus geen suiker, laat staan koffie.’

Ze gaat tegenover hem zitten en bekijkt haar gast nu niet meer angstig maar met de ogen van een vrouw, van een verlangende aantrekkelijke vrouw.

‘Ik zou je kunnen verstoppen als de vijand zou komen om je te zoeken, maar wat krijg ik dan van jou?’

‘Ik zal je laten zien wat ik bezit, meer heb ik niet echt niet. De Duitsers hebben mij alles afgenomen. Gelukkig heb ik geen vrouw of kinderen want als dat wel zo is was ik die aan de Duitsers kwijtgeraakt. Die waren dan gegijzeld om mij tot overgave te dwingen. Ik ben een gezochte vijand, geloof mij.’

Hij trekt de veter van zijn rugzak open en houdt de rugzak geopend voor de vrouw die hem zojuist koffie en melk gaf.

‘Dit is echt alles, een klein vuurwapen en verder niets. Ja, een stel sokken en een oude smerige onderbroek die ik ergens in een sloot nog moet uitwassen.’

Ze lacht als ze de grauwe onderbroek uit de tas vist en de sokken ook. Het ziet er allesbehalve fraai uit.

Geel en bruin, denkt hij bij het aanzien van wat zij in haar handen heeft.

‘Ik zal het ongemerkt voor je wassen,’ zegt ze met een samenzweetersblik.

‘Mag ik vragen hoe je heet? Ik heet Martin. Ik hoef alleen je voornaam maar te weten, tenminste als je mij die wil zeggen.’

‘Ik heet Martine maar eenieder die mij kent noemt mij Mart of Martje.’

Ze houdt haar hand over tafel naar hem uitgestrekt. Hij pakt de ruwe hand vast maar voelt in al dat ruwe eelt een heel zachte warme persoonlijkheid. Dat is wat hij voelt dwars door het ruwe heen.

‘Ik schat dat mijn man over ongeveer een uur weer hier is.

Morgen zal hij ook heel de dag weg zijn omdat hij aardappels

moet leveren aan het Duitse leger. Ik heb een prima schuilplaats

waar alleen ik het bestaan van weet. Die heb ik aangelegd voor het geval de Duitsers mijn man niet meer zo goedgezind zijn.’ Ze bloost als ze dat tegen hem zegt, en ook hij voelt warmte over zijn hele lichaam. Maar hij houdt zich in en voelt en weet stiekem dat deze vrouw hem het leven kan redden en waar hij misschien nog weleens heel veel plezier mee zou kunnen beleven.

Ze staat op en loopt naar het aanrecht waar een groot grijs brood ligt. Met een groot kartelmes snijdt ze er twee dikke plakken af en smeert er dik roomboter op en daarop komt een dikke plak gekookte ham.

‘Kijk Martin, voor jou. Smul ervan, het is het beste wat ik in huis heb. En wat jij ook allemaal uitvoert, het zal ongetwijfeld tegen de vijand zijn omdat alle mannen van jouw leeftijd - ik schat je 25 tot 28 jaar - dwangarbeid verrichten in Duitsland.’

‘Dat zou best weleens waar kunnen zijn, maar ik wil je niet in gevaar brengen. Dus zeg ik zo min mogelijk over mijzelf, begrijp je dat?’

Als het brood op is likt hij zijn vingers af, en als Mart ernaar kijkt voelt ze dat ze bloost en haar vingers tintelen bij die aanblik, versterkt door zijn indringende blik.

Maar hij voelt ook over zijn hele lijf kleine tintelingen, signalen die zonder woorden komen. Zij weet niet wat te doen met dat gevoel, ze was netjes getrouwd. En ook hij weet niet wat hij moet met dat gevoel. Hij had weleens gevoel gehad voor een meisje maar hij was ondanks zijn leeftijd zo groen als het gras in de Wieringermeer. Maar dit was een ander gevoel, dit was het gevoel van verliefdheid, maar dan op een getrouwde vrouw? Dat kon nooit goed zijn. Zij heeft hetzelfde gevoel, twee vreemden die iets hebben samen en waar alleen een makkelijk verwijderbare keukentafel tussen staat.

Hij likt nogmaals aan zijn vingers en dan weet zij het zeker. Die man windt mij verschrikkelijk op en ik kan en mag er niets mee doen. Ik hoop dat hij een gentleman is, maar als dat niet zo is zou mij dat niets verbazen.

Ze blijft dromerig naar hem kijken maar weet zich eigenlijk geen raad met wat ze voelt en voor hem is het eigenlijk hetzelfde.

‘Ik zal je zo de schuilplaats laten zien, die heb ik voor mijzelf gemaakt voor het geval dat het helemaal fout gaat hier en de oorlog verloopt zoals mijn echtgenoot hoopt.’

Ze wast de koffiekoppen af en ruimt elk spoor van haar gast weg.

Nu en dan zegt ze: ‘Kom, we gaan naar mijn schuilplekje daar kan zelfs een hond je niet vinden omdat het verstopt is in het stro, in de dars van de boerderij. En het stro geeft zoveel stof dat de honden hun reukvermogen verliezen.’

Ze lopen samen door de koegang naar een oude houten deur die toegang verschaft tot de grote met hooi en stro gevulde dars. Ze trekt een paar strobalen weg en daar ziet Martin een lange gang waar zij nu inkruipt. Hij kruipt achter haar aan. Ze verlicht de boel met een knijpkat want vuur is hier in het huis van stro uit den boze. Hij is nu vlak achter haar en hij kan haar, als hij dat zou willen, zo aanraken. Ze zou niets kunnen in de nauwe gang om zich te verdedigen. Maar Martin houdt zich in want hij kent de gevaren waar hij aan blootgesteld is. Als de gang opeens ophoudt, komen ze in een echt grote ruimte van zo’n drie bij vier meter waar zelfs elektrisch licht brandt. In de hoek staat een oude stoel en er liggen boeken naast op de grond. Er staat een eenpersoonsbed dat is opgemaakt met een slaapzak. Zij gaat op het bed zitten en hij kijkt haar aan, niet wetend wat te doen met deze meer dan aantrekkelijke boerin. Hij zit op zo’n meter bij haar vandaan tegenover haar op zijn knieën met uitzicht op alles wat hij mooi vindt aan haar. Zij ziet wat hij ziet en wat hij denkt, maar hij durft niet alhoewel alles in hem vlam lijkt te vatten. Maar ook zij is nu meer dan licht ontvlambaar, hun ogen laten elkaar niet meer los. Maar er is ook heel veel angst in hun beider gedachten, ze kunnen nu wel maar durven niet nog niet. ‘Als je je nu aan mij vergrijpt zal ik zwanger raken. Ik kan je helpen met mijn handen als je dat wil, maar als je tot morgen kunt wachten durf ik mij wel helemaal te geven want dan zijn mijn gevaarlijke dagen voorbij. Ik houd dat erg streng bij.’

‘Daar wacht ik dan op. Want als jij wil wat ik wil, dan is dat het helemaal mooi en goed is, ook al ben je getrouwd.’

‘Getrouwd, zeg je! Nou, die boer kruipt soms tegen mij aan en voor ik er erg in heb zijn de lakens vies, is hij klaar en ik mag er

verder van dromen. Toen ik niet getrouwd was had ik meer plezier met mijzelf dan dat ik getrouwd ben met die boer die er niets van terechtbrengt. Voor ik met hem trouwde was er een man uit Italië die erg veel op jou lijkt. Hij liet me alle hoeken van het bos zien, waar hij mij voor de eerste keer nam. Zijn naam was Manollo, ik zal hem nooit vergeten. Maar toen ik wegging uit Italië na die vakantie had hij een uniform aan, zwart als de jurk van een heks. Hij was een lid van de fascistclub van ene Mussolini. Gelukkig werd ik op de terugweg ongesteld want een kind van zo'n man, hoe lekker en vurig ook, zou ik nooit gewild hebben.'

Martin voelt het kloppen in zijn slapen, zijn buik en zijn enkels. Alles klopt. Zijn hart lijkt op de motor van een opgevoerd voertuig, slaat veel te snel en het zweet breekt hem uit. Toch weet hij zich te beheersen.

'Jij moet hier blijven tot ik je morgen kom ophalen. Ga er niet uit en ga niet kijken of er nog andere mogelijkheden zijn, want echt die zijn er niet.'

Ze maakt nu aanstalten om weg te gaan.

'Ik moet echt weg nu. Mijn man komt zo thuis en ik moet verschrikkelijk plassen.'

Snel kruipt ze het donkere gat naar de uitgang in en opeens is ze verdwenen, hem vertwijfeld achterlatend. Hij gaat op het bed liggen en valt in een heel diepe slaap. Die nacht wordt hij een keer wakker als hij moet plassen, en alles wat hij hoort in zijn diep weggewerkte hol is het zachte loeien van een koe op de koegang. Hij wordt wakker als hij de sluipgang open hoort gaan en Mart naar binnen komt met belegd brood, een kan koffie, melk en zijn gewassen onderbroek en sokken. Hij lacht als ze hem de kleding aanreikt.

'Ik dank je, dacht niet ooit nog een schone onderbroek aan te mogen trekken. Ik zou willen dat ik mij kon wassen.'

'Ik kan een emmer water voor je halen maar dan moet jij die door de gang transporteren.'

Weg is ze alweer, op naar warm water dat ze voor hem gaat halen. Even later hoort hij haar fluisterend roepen dat ze aan het begin van de gang staat met een emmer warm water, een handdoek en zeep. Hij schuift de emmer voor zich uit en zij

komt achter hem aan met een handdoek, een stuk zeep en scheerspullen. Als ze beiden binnen zijn in het strooien huis zegt ze zacht: ‘Doe je kleren uit, dan zal ik je wassen. Daar heb ik vannacht van gedroomd.’

Voor hij antwoord kan geven maakt ze zijn knoopjes van zijn overhemd los en trekt zijn smoezelige overhemd uit. Zijn bovenlijf is sterk en gespierd en ondanks het gebrek aan regelmatig douchen glanst zijn beslist niet witte huid. Ze sist tussen haar tanden. Mooi lijf heeft deze vreemdeling, denkt ze. Hij draait zich om nu en ze maakt de knopen van zijn broek los. Nu ziet ze dat deze man lang geen badwater meer gevoeld heeft omdat zijn ondergoed goor en geel is, maar ze weet ook dat hij daar niets aan kan doen en dus kan het haar niet schelen. Hij stapt uit zijn lange broek en doet zelf zijn sokken uit.

‘Mag ik je onderbroek uittrekken of doe je dat liever zelf. Of wil je dat helemaal niet?’ vraagt ze terwijl ze hem recht in de ogen kijkt.

Hij zegt niets en schaamt zich een beetje voor zijn vuile kleren. Zij zegt verder niets en stroopt zijn onderbroek naar beneden en daar staat hij voor de vrouw die hem hielp in zijn naakte bast. Zij stond al die tijd achter hem en hij voelt nu het warme water van haar washand over zijn naakte rug glijden. Een heerlijk weldadig gevoel geeft dat.

Ze wast liefdevol zijn schouders, zijn hals en rug en rost hem stevig tussen zijn billen en knijpt vervolgens de washand uit om het nogmaals te doen. Hij geniet van de liefdevolle behandeling van de jonge vrouw en bedenkt dat hij zo nooit naar meisje of vrouw gekeken had. Hij was altijd een eenling geweest. Z streelt zijn heupen met de washand en de zeep schuimt weldadig. Hij sluit zijn ogen en wil alleen maar voelen. Niet zien, slechts voelen en fantaseren over die vrouw met haar rode krullen. Ze slaat niets over en hij staat er alleen maar te staan met zijn ogen stijf dicht. En dan opeens weet hij dat ze niet meer achter hem staat maar voor hem. Haar ogen kunnen bijna niet van hem afblijven, want zo blind als hij zich gedraagt, zo scherp ziet zij. En in stilte bedenkt ze dat haar man een ram was en dat ze hier tegenover een echte hengst staat. Hij doet zijn armen omhoog zonder dat zij dat vraagt. Ze wast zijn oksels, zijn prachtige

torso, zijn navel en ze volgt het smalle pad van de beharing die verder naar beneden steeds voller en breder wordt. Ze kijkt. En hij kijkt niet, tot haar hand hem daar raakt waar alle begin van het leven huist. Teder wast ze hem daar, langer dan zijn rug, langer dan zijn oksels en zijn schouders. Liefdevol gaat ze nu op haar knieën en wast eerst zijn bovenbenen en dan zijn knieën en enkels tot zijn voeten.

Zodra ze klaar is met de wasbeurt, zegt ze: 'Ik wil dat je je ogen opent en naar me kijkt.'

Ze zegt niets en maakt haar bloes los en laat die op de grond vallen samen met haar rok. Ze heeft een wit hemdje aan en een grote witte onderbroek maar die zijn uit voordat het storend wordt. Opeens staat ze nakend voor hem, het enige dat ze draagt is haar gouden trouwring. Haar borsten zijn vol en rond als rijpe vruchten met zachtroze knoppen in de donkerroze tepelhoven. Hij houdt haar nu stevig tegen haar aan en zij trekt hem voorzichtig naar de grond. Als zij op haar rug ligt wordt de daad verricht. Binnen no-time zijn ze klaar en bereiken ze samen het eindstation. Zwijgend liggen ze naast elkaar, het is stil in hun geheime plek in het hart van de boerderij waar niemand weet dat zij daar zijn en het ultieme gevoel ervaren. Ik denk dat ik verschrikkelijk verliefd ben op deze vreemdeling die ik moet verstoppen voor deze boze wereld, dat was haar enige gedachte op dat moment. Ze gaat staan en alles plakt aan haar lijf. Ze kijkt naar haar lief die heel ontspannen naar haar kijkt en dan zegt: 'Ik ben echt een vreemde in het gevoel van wat een vrouw kan hebben, maar wat jij mij net liet voelen is voor mij volslagen nieuw.'

'Ik kan niet langer blijven want de boerderij moet ook worden verzorgd. Ik moet alles alleen doen omdat mijn man altijd met de Duitsers aan de gang is, met zijn handeltjes bedoel ik.

'Ga maar, maar kom zodra je even denkt dat het veilig is, maar neem geen risico.'

Ze pakt het washand en ze wast zich snel en trekt haar kleren aan en laat hem in het strohol achter. Hij is zo te zien klaar voor de volgende ronde maar ze vlucht snel weg. Ik zou elke minuut van mijn leven in zijn armen kunnen verblijven maar dat is te

gevaarlijk. Mijn tijd komt nog als ik hem maar hier kan houden, bedenkt ze.

Ze kruipt door de smalle doorgang en even later is ze weg en laat ze Martin achter met het gevoel of ook hij vleugels kreeg van haar. Hij wast de sporen van zijn buik en trekt zijn pas gewassen onderbroek en sokken aan en bedenkt dat het wel fijn zou zijn als hij ook gewoon schone kleren kon aantrekken, maar die luxe ontbreekt hem. Hij gaat op het bed zitten en probeert te luisteren of hij enig geluid kan horen, maar in de schuilplek is hij verstoken van elk geluid. Niet veel later valt hij in een diepe slaap en het is na één uur in de middag als hij wakker wordt omdat Mart hem eten komt brengen. Goed, echt lekker eten. Een grote uitsmijter met vier eieren en een dikke plak ham. 'Ik ga je niet vetmesten hoor, maar ik ben de komende dagen veilig als je begrijpt wat ik bedoel. Ik wil namelijk niet zwanger raken, dat zou te gevaarlijk zijn, maar wie weet.'

'Het is ook niet mijn bedoeling om jou zwanger te maken hoor, maar ik denk als we elkaar beter zouden leren kennen...? Wie weet wat de toekomst brengt.'

Hij eet zijn uitsmijter met smaak op en zij zegt: 'Ik kan niet blijven want mijn man kan zo thuiskomen, maar zodra hij weg is kom ik naar je toe.'

Ze kust hem op zijn mond en hij kust haar terug. Heel even glijdt de punt van zijn tong tussen haar lippen naar binnen en hij voelt dat ze er een schok van krijgt, net of ze stroom krijgt. Maar ze kust hem wel terug. Heel even dan, wringt ze zich uit zijn armen en kruipt door de strooien gang weer weg van hem. En hij gaat achter haar aan, hij moet even frisse lucht inademen. En net als hij in de dars is, de plek waar het stro ligt, hoort hij buiten het geluid van een grote vrachtauto die stopt en de motor afzet. Hij hoort de deur dichtslaan. Nee, twee deuren die op verschillende momenten open- en dichtgaan. Er is dus meer dan één persoon nu bij Mart de boerin. Hij kruipt snel in zijn schuilplaats en wacht af, maar intussen controleert hij wel zijn pistool.

'Ik zou mij nooit overgeven als ze mij zouden pakken,' en hij drukt de loop van zijn pistool tegen zijn rechterslaap om te voelen hoe het voelt vlak voordat hij zich eventueel zou

doodschieten. De loop voelt zacht en er gaan duizend gedachten door hem heen maar telkens komt de gedachte van hem samen met Mart die de overhand heeft.

‘Als er geen oorlog was, zou ik mij zelf inzetten om zo’n vrouw te veroveren in plaats van mij bezig te houden met het saboteren van levensgevaarlijke zaken van de vijand, die vreselijke Duitsers die volgens vele Nederlanders best meevielen. Hoeveel waren niet overgestapt naar de NSB of erger nog in Duitse krijgsmacht? Hoeveel kinderen waren niet naar Duitsland gedeporteerd om in Duitse gezinnen de naziretoriek onderwezen te krijgen in ruil voor bonnen, rantsoenbonnen waar elke foute Nederlander zowat een moord voor deed of in ieder geval ruilden voor een of meer pubers, kinderen rond de veertien jaar. Ik zal doen wat in mijn vermogen ligt om me daartegen te verzetten,’ sprak hij zichzelf toe.

Hij legt het vuurwapen binnen handbereik neer en doet iets wat hij nooit deed. Hij haalt de veiligheidspal eraf. Hij gaat op zijn geïmproviseerde bed zitten afwachten wat er gaat komen en heeft de lamp uitgedraaid. In het stikdonker probeert hij zich te concentreren en na te denken over de tijd na de oorlog maar die lijkt zo ver weg. Intussen buiten op het erf van de grote boerderij is de man van Mart in gesprek met een Duitser die de truck bestuurt.

‘Kom, we gaan een kop koffie drinken in de keuken. Ik zal je aan mijn vrouwtje Mart voorstellen. Stel je er niet al te veel van voor, hè. Echte boerendochter geboren voor het werk op de boerderij.’

Wat haar man niet weet is dat zij dit hoort door het openstaande keukenraam.

‘Zo denkt hij dus over mij. Ik erf de boerderij van mijn vader en moeder en trouw met die sufkop. Hij noemt mij dom en geboren om op het boerenbedrijf te buffelen. Ja, buffelen zo noemt met heel hard en zwaar werk in deze contreien.’

Even later zijn de mannen in de keuken, de chauffeur is een in Duitse dienst werkende Hollander. Hij heeft een zwart uniform aan met een SS-insigne op zijn kraag. De chauffeur stapt op Mart af, klakt met zijn hakken en geeft haar een hand met een Limburgs accent zegt hij tegen de vrouw: ‘Goedendag ik ben Jo

Hissel uit Sittard en ik moet de zaken met uw man als het ware kortsluiten. Ik ben het contact met betrekking tot het leveren van aardappelen en graan aan het groot-Duitse leger.’ De boer loopt naar de keukenkast en haalt er een kruik jenever uit en schenkt twee kleine glazen vol.

‘Ik heb nog wel een paar flessen Schnaps in de auto. Lust u dat ook, mevrouw?’

‘Nee, dat vind ik vies. Ik heb liever een lekker koel wit wijntje. Heb je dat niet, of van die Liebfraumilch?’

‘Ja ik geloof dat er nog wel een fles in de auto ligt. Wacht, dan zal ik het meteen pakken.’

De man verlaat de keuken en Mart kijkt vernederend naar haar man.

‘Ik hoorde wat je vertelde tegen die Duitser. Nou ja Duitser, laffe landverrader is een beter woord. Ik weet nu hoe jij over mij denkt en ik beloof je dat als deze verrekte oorlog afgelopen is ik jou als eerste van mijn erf aftrap. We zijn namelijk niet in gemeenschap van goederen getrouwd. Dat je dat even onthoudt grote lamstraal. Zes jaar heb ik je onderbroeken gewassen, je vreten gekookt en alles voor je gedaan. Niets gaf je terug en in bed? Zodra je mij aanraakte was het alweer voorbij. Ik ben je niet gewoon zat, ik ben je spuugzat.’

De boer zet grote ogen op en wil net iets terugzeggen als de Hollandse Duitser binnenkomt met twee flessen witte wijn en een fles Schnaps. Hij krijgt niet de kans, en zijn vrouw vernederen waar die Jo Hissel bij is wil hij niet. Er wordt nogmaals ingeschonken en dan gaan de mannen naar de schuur achter de boerderij waar de aardappels zijn opgeslagen. Hier kan Martin de mannen wel horen, niet duidelijk maar hij hoort de boer murmelen. En die vent met dat rare accent hoort hij antwoord geven. Martin is zo nieuwsgierig dat hij uit zijn schuilplaats kruipt om te horen wat de twee te bespreken hebben. Maar ze zeggen weinig, ze laden zakken aardappels op de truck en dan slaan twee deuren van de truck dicht en wordt de zware dieselmotor gestart. Lang duurt het starten niet en even later hoort hij de truck wegrijden. Zijn ze nu samen weg of is de boer op de boerderij gebleven?

Hij kruipt weer terug in zijn hol en het duurt niet lang of Mart roept zacht dat zij in de tunnel is. Hij is blij als hij haar ziet en ze heeft tranen in haar ogen. Hij vraagt meteen wat er is.

‘Die gore lamstraal, die landverrader die op mijn boerderij de baas speelt vertelt tegen zijn moffenvriendje ik niets voorstel en nog veel meer heel lelijke dingen over mij, terwijl het hele spul hier mijn persoonlijk eigendom is. Ik erfde het hele spul van mijn vader en hij versierde mij. Ik raakte zwanger en wij moesten dus trouwen. En toen ik vier maanden in verwachting was kreeg ik een miskraam, daarom ben ik nu zo kien om vooral niet zwanger te worden. Mijn ouders kregen alleen mij en mijn moeder zeker zes miskramen, het zit in mijn familie.’

Ze zet de kan koffie neer en hij slaat zijn armen om haar heen. Ze ruikt heel erg lekker en heeft zich opgedirkt voor mij, bedenkt hij. En wat voelen haar borsten stevig en hij voelt nu dat ze een beha aan heeft. De haakjes piepen door de stof van haar witte bloes heen. Hun lippen zoeken en vinden elkaar en een lange tongzoen luidt het grote liefdesspel in. Zijn handen zijn nu overal en lang duurt het niet voor haar bloes uit is. En ook haar rok glijdt moeiteloos naar de grond. Zij knoopt zijn shirt los en als zijn blote lijf tegen haar nog in haar beha verpakte borsten drukt, is het net of de wereld in vuur en vlam raakt. Maar nog even daarvoor glijdt haar broek langs haar benen op de grond en stapt hij uit zijn lange onderbroek. Hij haakt tot slot haar beha los en kust de roze hard geworden tepels die hij kneedt en liefheeft. En dan laat ze zich naar de grond zakken, steeds dichterbij de grond tot de grond haar opvangt. Het gevoel is voor haar als getrouwde vrouw duizenden malen groter dan ze ooit gevoeld had en gillend van genot neemt het grote vuur bezit van haar. Niet alleen van haar buik maar haar hele lichaam lijkt tot ongekende hoogten te stijgen. Snel passeren ze “de finishlijn” en ook hij komt schokkend en kreunend op zijn hoogtepunt.

‘Ik laat jou nooit meer gaan. Echt, ik wil jou, ik ben stapelverliefd op je. Iets wat ik nooit gevoeld heb. Echt niet, dat zweer ik je.’

Hij voelt nu hoe haar voeten langs zijn taille weer teruggaan naar de stevige grond en zij elkaar langzaam loslaten.